

372.
19.
569.
6. Postoji i prijepis istog doku-

—1978, Split 1978, str. 22. Poda-
Concilio, Visitatio Spalatensis,
str. 462.

mišljenju da oznaka »ad fene-
ozore, što se čini prejednostav-

6v.
Starine sv. 59, Zagreb 1959,

6f. 71v.
AHD sv. 52, Split 1950, str. 87.

di KAS br. 19, f. 173. L. Katić,
anonika pod imenom Ivan, ali
di KAS br. 26, f. 40—41.

ja, Izdanja Historijskog arhiva

ridjevak »slikani« ukazuje da
je da su neki podaci kasnije
alsificirani, imenom to sigurno

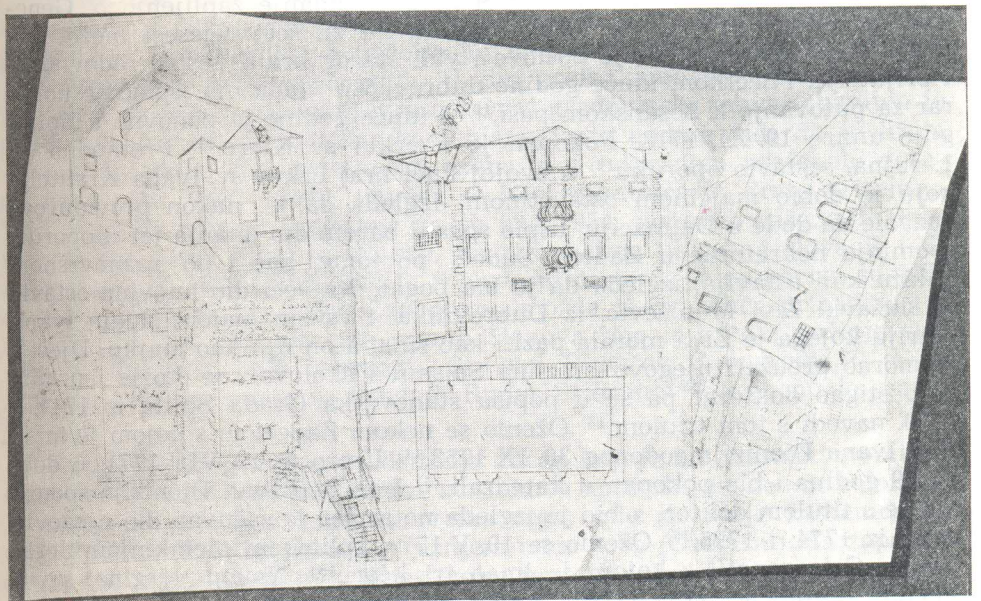
ješka br. 2086, str. 870. Novak

asović, Dioklecijanova palača,

ović, cit. dj. (1), ih spominje

Arsen Duplančić

NEKOLIKO SPLITSKIH KUĆA U XVIII STOLJEĆU

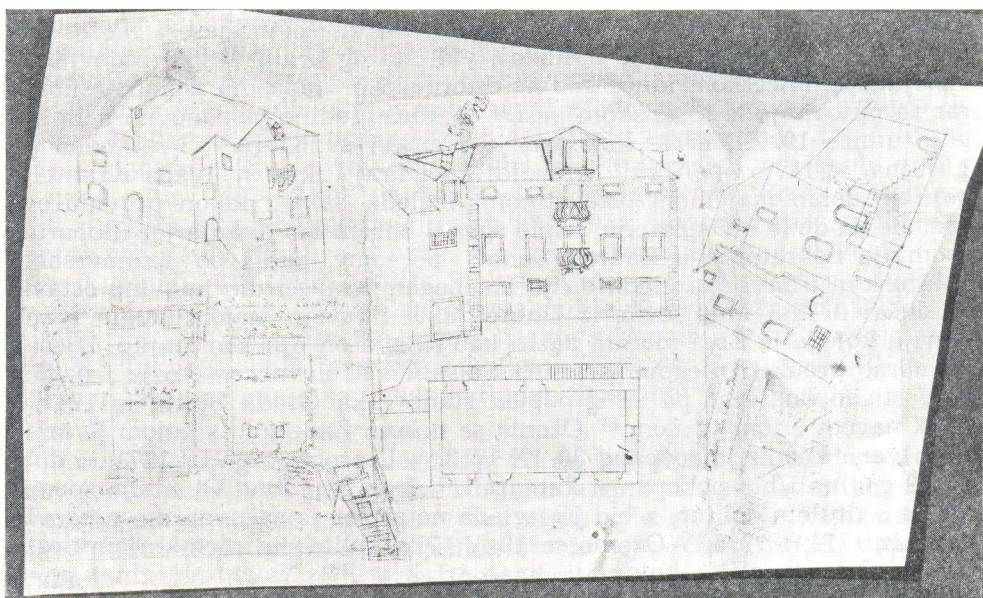
Nacrti kuća u starom dijelu Splita iz XVIII st, foto: Ž. Bačić

U zadarskom Historijskom arhivu nalazi se fond pod nazivom »Nacrte obitelji Kurir« koji se sastoji od dva sveska katastarskih karata Imotskog i više od 230 nacrt¹⁾ koji se najvećim dijelom odnose na razne zemlje, a manjim na pojedine zgrade. Od nekoliko nacrt²⁾ koji su zanimljivi za poznavanje izgleda Splita ovdje objavljujem onaj koji prikazuje neke kuće u starom dijelu Splita.

Nacrt nije datiran,²⁾ ali se vrijeme njegova nastanka može odrediti posredno. Na jednoj od kuća je zabilježeno da pripada nasljednicima

Arsen Duplančić

NEKOLIKO SPLITSKIH KUĆA U XVIII STOLJEĆU

Nacrti kuća u starom dijelu Splita iz XVIII st, foto: Ž. Bačić

U zadarskom Historijskom arhivu nalazi se fond pod nazivom »Nacrti obitelji Kurir« koji se sastoji od dva sveska katastarskih karata Imotskog i više od 230 nacrt¹⁾ koji se najvećim dijelom odnose na razne zemlje, a manjim na pojedine zgrade. Od nekoliko nacrt²⁾ koji su zanimljivi za poznavanje izgleda Splita ovdje objavljujem onaj koji prikazuje neke kuće u starom dijelu Splita.

Nacrt nije datiran,²⁾ ali se vrijeme njegova nastanka može odrediti posredno. Na jednoj od kuća je zabilježeno da pripada nasljednicima

pokojnog doktora Seismita (Erede q.^m Sig.^{or} D.^{or} Seismit). To prezime³⁾ javlja se u Splitu u XVII st. a potječe iz Njemačke. Liječnik (medico) Stjepan Seismit iz Kölna službovao je u Trogiru od 1656. do 1650, a zatim 1660.⁴⁾ prešao u Split gdje je, nakon smrti dotadašnjeg općinskog liječnika Židova Jude Lombroso, preuzeo njegovu dužnost uz godišnju plaću od pedeset dukata.^{4a)} U Splitu se 1. II 1663. oženio Lukrecijom Parigoni,⁵⁾ ali je umro već 23. veljače iste godine i bio pokopan u katedrali.⁶⁾

Iz njihovog kratkog braka potječe Ivan Dionizije rođen 9. X 1663.⁷⁾ koji je također završio medicinu pa se spominje kao liječnik fizik (medico fisico) i s titulom doktor. On je najprije djelovao u Splitu, pa u Trogiru i zatim dvanaest godina u Hvaru. Kada je 1699. pokušao dobiti službu u Splitu molba mu je odbijena, a nakon raspisanog natječaja izabran je Dezio Alfieri. Nakon što je Alfieri napustio službu 1704, prihvaćena je Ivanova molba. Na toj dužnosti je ostao kratko jer je od 1706. na službi u Dubrovniku gdje je ostao do 1717. godine.⁸⁾ Iz za sada nepoznatih razloga bio je prognan iz Dalmacije, a njegovo imanje zaplijenjeno. Generalni providur dao mu je 1716. dozvolu da za šest mjeseci može doći u Dalmaciju da sredi svoje poslove i vidi starog brata, sestru redovnicu⁹⁾ i prijatelje. Početkom iduće godine dubrovačka vlada mu isplaćuje honorar za putovanje k bosanskom paši,¹⁰⁾ a iduće godine je ponovno u Splitu gdje umire 19. XII 1718. Pokopan je u crkvi sv. Klare.¹¹⁾ Prethodno je, 1. rujna, sastavio oporuku¹²⁾ u svojoj kući kraj crkve sv. Ivana Krstitelja koju je dobio majčinom ostavštinom. Izgleda da je, nakon providurove dozvole da dođe u Dalmaciju, uspio spasiti barem dio imanja jer u oporuci spominje nekretnine u Zadru. Sudeći po tome, kao i po raznovrsnom naku koji ostavlja, izgleda da je bio bogat. Najveći dio imovine ostavio je služavki Živi Munišević, iz Dubrovnika, i »svom malom slugi« Ivanu Mariju kojega je Živa morala paziti kao sina, a on nju kao majku. Dječak je morao preuzeti njegovo prezime Seismit i školovati se što je i uradio te postigao doktorat pa se u popisu stanovnika Grada Splita iz 1741. i 1750. navodi s tom titulom.¹³⁾ Oženio se nekom Zanettom s kojom je imao sina Ivana Dionizija rođenog 30. IX 1753.¹⁴⁾ Umro je 12. VIII 1771. u dobi od 59 godina i bio pokopan u katedrali.¹⁵⁾ I sin mu Ivan Dionizije spominje se s titulom doktor, a bio je izgleda notar jer je sačuvan dio njegovih spisa iz 1774. i 1775.¹⁶⁾ Oženio se 10. V 1773. splitskom plemkinjom Jerolimom Grisogono¹⁷⁾ s kojom je imao tri kćeri.¹⁸⁾ Nakon njezine smrti 1777.¹⁹⁾ oženio se 17. VI 1782. Anđelom Benedetti,²⁰⁾ također splitskom plemkinjom. S njom je imao jednu kćer²¹⁾ i posthumnog sina Dionizija Antuna rođenog 14. VI 1784.²²⁾

Ova genealogija obitelji Seismit je važna jer otkriva tri doktora Seismita u XVIII st. što otežava datiranje nacrti koji se ovdje objavljuju. Međutim, s obzirom na činjenicu da su nacrti iz ostavštine Kurir uglavnom iz druge polovine XVIII st.²³⁾ nacrt se može datirati nakon 1771. godine.

Nacrt prikazuje vanjski izgled i tlocrte prizemlja nekoliko kuća u starom dijelu Splita. Prva od njih je kuća koja se nalazila uz palaču obitelji Tartaglia u ulici Capogrosso, današnjoj Šubićevoj. Vjerojatno je pripadala obitelji Tartaglia na što ukazuje ostatak njenog prezimena »glia« iznad crteža.²⁴⁾ U prizemlju su bila lučna vrata i veliki lučni prozor

nalik na one dućanske. Na prvom katu su bila dva, a na drugom samo jedan prozor. Potkrovlje je imalo veliki luminal s prozorom sa strane. Na južnom zidu u prizemlju bila su manja lučna vrata i po jedan prozor na oba kata. Prizemlje je bilo podijeljeno u dvije prostorije od kojih se u južnoj nalazilo kamenica (pila). Pročelje susjedne zgrade imalo je ulazna vrata s istaknutim nadvratnikom i dva mala prozora s rešetkama s obje strane. Na prvom katu su dva velika prozora, a između njih grb. Na drugom katu je balkon, položen na tri trodijelne konzole, s ogradom od stupića tipa dvostruke kruške. U potkrovlju je luminal. Prizemlje je bilo podijeljeno u dvije prostorije koje su vratima povezane s prethodno opisanom kućom. Sjeverna prostorija imala je unutrašnje stubište i vrata nasuprot crkvi sv. Jakova. Južna je označena kao vlasništvo pokojnog Frane Scarnio iz Milne (fù del q.^m Fra.^{co} Scarnio da Milna). S istočne strane zgrade je ulica koja vodi prema crkvi sv. Jakova de colonia, kući Tartaglia i dvorištu obitelji Fuina.

Početakom XIX st. obje zgrade su doživjele preinake. Kuća u ulici Capogrosso je potpuno pregrađena i povišena za jedan kat. I kuća s grbom povišena je za jedan kat, a počelje joj malo prošireno prema zapadu što je ostavilo trag u strukturi zida. U tim preinakama ispunjen je trokut između kuća prema ulici Capogrosso. Ovaj građevinski zahvat obavljen je prije 1831. jer se na katastarskom planu iz te godine vidi da je linija kuća u današnjoj Šubićevoj ulici ravna, a u odnosnom protokolu zgrađâ sve tri (br. 2407—2459) navode se kao trokatnice.²⁵⁾ Vrata prizemlja kuće s grbom bila su proširena pa su oko 1954. ponovno sužena.²⁶⁾ Spomenuti grb nema nikakve oznake. Sa strana ima uklesana slova R i C, a ispod godinu 1618 (MDCXVIII). S obzirom na to da je na nacrtu susjedna ulica označena kao ulica Capogrosso možda je ova kuća pripadala toj obitelji tim više što nekoliko njenih članova ima ime koje počinje slovom R. Tako se 1465. spominje Stjepan Ruđerov Cauogrosso,²⁷⁾ a od 1495. do 1545. spominje se kanonik Ruđer Stjepanov²⁸⁾ koji mu je vjerojatno sin.

Drugi dio ovog nacрта predstavlja dućan koji je bio vlasništvo obitelji Cristofori, a nalazio se blizu crkve sv. Jakova apostola, zvane »de colonia«. U prednjem dijelu, s vratima prema trgu, bile su dvije kamenice za ulje (Pile due Per Oglio), a u stražnjem mala soba (Camarin). Sa zapadne strane bio je posjed obitelji Milesi kojoj je pripadala i konoba sa sjeverne strane (Caneva del Nob. Sor Co.^e Milesi). Na istoku se nalazio dućan obitelji Bajamonti (Bottega delli Nob.^{li} Sig.^{ri} Bajamonti), a na južnoj Trg ribe (Piazza del Pesce) S obzirom na to ovaj dućan se možda nalazio na mjestu kuće označene brojem 2551 u katastarskom planu iz 1831. godine.²⁹⁾

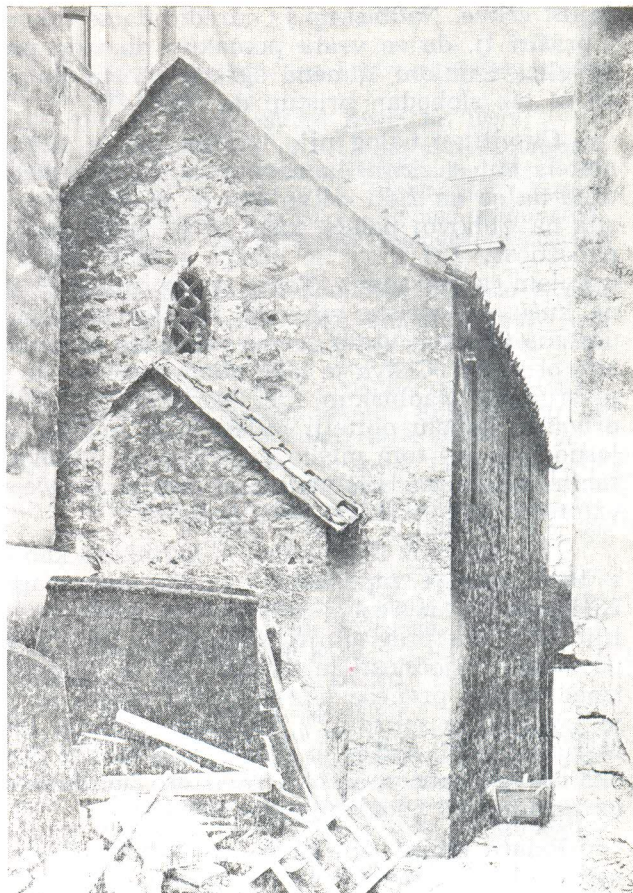
Uz ovaj tlocrt skiciran je mali drveni dućan koji je postojao samo četiri godine (Botteghetta costrutta di Toile fù 4.to l'anni di breve susistenza). S jedne strane bio je omeđen Trgom ribe, a s druge posjedom obitelji Martinis. Izgleda da se nalazio kraj mletačkog kaštela jer je uz njega veoma skicozno nacrtan dio kaštela, s označenim dvojim vratima (Porta del Castello), viđen sa sjevera (Veduta da Tramontana).

Središnji dio nacрта koji se ovdje objavljuje prikazuje dvije kuće na današnjem Trgu braće Radić, odnosno tadašnjem Trgu drva (Piazza

delle Legna) kako je to zabilježeno uz već opisanu kuću s grbom. Lijevo je uska jednokatnica s vratima na sjevernoj i južnoj strani prizemlja. Na katu je imala pravokutni prozor s rešetkama, a u potkrovlju luminal. Iza nje je označena jedna od kulâ mletačkog kaštela. Kuća uz nju je znatno veća, a pripadala je splitskom kanoniku Nikoli Gaudenciju Radovčiću (1641—1705).³⁰⁾ Opis njenog vanjskog izgleda, kao i unutrašnjosti s namjenom prostorija i inventarom, već je poznat iz arhivskih izvora.³¹⁾ Prema nacrtu prizemlje je na sjevernoj strani imalo dvoja vrata i dva prozora s rešetkama. Na zapadnoj strani bio je jedan prozor, a na južnoj još dvoja vrata i vanjsko stubište koje je vodilo na kat. Sjeverno pročelje, koje je jedino i nacrtano, imalo je na prvom katu četiri prozora. U sredini se nalazio balkon na dvije konzole, sa željeznom ogradom baroknog tipa i vratima s istaknutim profiliranim nadvratnikom. Na drugom katu su ponovno četiri prozora, ali znatno manja i još jedan balkon bez istaknutog nadvratnika. U potkrovlju je veliki luminal s pločom na dvije konzole ispod prozora. Taj luminal je išao preko cijele kuće, od južnog do sjevernog pročelja. Osim toga postojao je još jedan luminal na zapadnoj strani. Ovaj izgled se uglavnom slaže s opisom kuće iz arhivskih spisa: u prizemlju su tri a ne četiri prozora, luminal je bio poprijeko a ne uzduž kuće, a nema ni obiteljskog grba. Na katastarskom planu iz 1831. ova kuća označena je brojevima 2621 i 2622, a susjedna, uska brojem 2623. Tijekom XIX st. obje su pregrađene i dograđene.³²⁾

Posljednju cjelinu na ovom nacrtu predstavlja kuća koja se nalazi između današnje ulice Iza Vestibula i Medulićeve ulice.³³⁾ Ispod nacрта je zapisano Mattire što vjerojatno označava obitelj kojoj je kuća pripadala. S njene južne strane bila je kuća nasljednika doktora Seismita, sa zapadne posjed obitelji Bioni (Sig.^{ri} Eredi Bioni), sa sjeverne kuća nasljednika obitelji Dinarić (Nob.ⁱ S.^{ri} Eredi Dinaricio) od koje ju je dijelila uličica (Callisella Puplica). Na istočnoj strani je ulica koja vodi prema gradskim zidinama tj. Dioklecijanove palače i crkvi sv. Anastazije (Calle verso le Mura della Citta, e Sta Anastasia). Ovo je u stvari romanička kuća koja se sačuvala do danas.³⁴⁾ Prizemlje je bilo, izgleda, presvođeno i iz njega su unutrašnje stepenice vodile na kat. Na zapadnoj strani prizemlja su vrata, danas zazidana, i vanjsko stubište s ogradom preko kojeg se kroz lučna vrata također ulazi u kuću. Na prvom katu je jedan lučni prozor, kao i na drugom, ali manji. Sjeverna strana kuće ima u prizemlju pravokutni prozor s rešetkom, na katu lučni prozor i jednu od konzola koja je, prema nacrtu, nosila dimnjak. Na drugom katu su dva lučna prozora — prema nacrtu je samo jedan pravokutni — a u potkrovlju manji četvrtasti. Kuća nasljednika doktora Seismita bila je niska, s kosim krovom. U prizemlju je imala lučna vrata kao i na katu do kojih je vodilo vanjsko stubište zajedničko sa susjednom kućom. U XIX st. kuća je pregrađena i skraćena.

Crkva sv. Jakova de colonia, koja se na ovom nacrtu javlja kao orijentir, nalazila se iza palače Milesi. Najstariji spomen crkve datira iz 1366,³⁵⁾ a zatim se javlja 1367.³⁶⁾ i 1400.³⁷⁾ godine. Dodatak »de colonia« ustalio se pak u XVI stoljeću. Nadbiskup D. M. Foconi je 1578. odredio da joj se popravi krov, naprave drveni prozori i nabave potrepštine za služenje mise.³⁸⁾ Apostolski vizitator M. Priuli 1603. također određuje da

*Crkva sv. Jakova de colonia prije rušenja 1928.
Fototeka Arheološkog muzeja u Splitu*

se popravi krov, podnožje križa i slika na oltaru kojemu je drvenu menzu trebalo zamijeniti kamenom. On spominje da je bratovština sv. Jakova 1588. imala prihode,³⁹⁾ što je važno za datiranje njenog osnivanja. Nadbiskup M. de Dominis 1604. bilježi da je na velikom oltaru slika sv. Jakova koja ga zauzima pa ju je trebalo pomaknuti da bi oltar bio slobodniji i širi. Imao je kamenu menzu s nekim drvenim dodacima koji s njom nisu bili usklađeni. Prozori su bili bez zatvora, a krov ruševan, pa je Dominis naredio njegov popravak. Spominje i predvorje crkve koje zna biti profanirano od pijanaca kada obližnje kuće otvore krčme.⁴⁰⁾

Krov je trošan i 1682. kada je crkvu posjetio nadbiskup S. Cosmi. Škropionica za svetu vodu bila je izvan crkve. Od potrepština za služenje mise nije bilo ništa pa ih je trebalo posuđivati iz katedrale. Zbog toga je Cosmi naredio da se nabavi križ s Kristom, kanonske tablice, oltarnici, svijećnjaci, jastuci i predoltarnik.⁴¹⁾ U svojoj vizitaciji iz 1714. nadbiskup S. Cupilli bilježi da crkva ima sliku sv. Jakova te sv. Filipa Nerija i sv. Tereze. Krov je trebalo popraviti, a škropionicu prenijeti u unutra-

šnjost crkve. Nadbiskup je odredio da se crkva, gdje je potrebno, popravi i proširi tj. da se vrata pomaknu do zida predvorja prema zapadu sve do ulice i ukloni kamena ograda prema Povrtnom trgu (Platea olitoria) da bi bio slobodan pristup do crkve.⁴²⁾

Cupillijev nalog nije izvršen jer je 1736. crkva bila ruševna pa je obitelj Milesi zatražila odobrenje da iz temelja sagradi novu. Za uzvrat traži da se na zidu crkve otvore vrata, nasuprot onima koja bi se otvorila na njihovoj palači, kako bi se lakše mogla koristiti crkvom za svoje pobožnosti. Pri tome se odriče svakog prava na crkvu i malo dvorište u kojem je sagrađena. Tome se usprotivio Petar Fuina koji je imao livel na kuću u dvorištu crkve.⁴³⁾ Na floctu palače Milesi iz 1751.⁴⁴⁾ nisu ucrtana nikakva vrata prema crkvi što bi značilo da prijedlog Milesijevih nije ostvaren. Crkva je ipak obnovljena jer je postojala sve do 1928. kada je srušena. Nadbiskup I. L. Garagnin je 1766. zabilježio da je posjetio privatnu kapelu obitelji Milesi koja je bila u dobrom stanju,⁴⁵⁾ ali nije jasno je li pri tom mislio na crkvu sv. Jakova. Portal u bunjatu, s uklesanim kaležom i hostijom, u prizemlju palače uzidan je prilikom konzervatorskih radova 1950—1954. godine.⁴⁶⁾

U katastru iz 1831. crkva je uknjižena kao vlasništvo države (br. 2460), a 1928. bila je zapuštena i služila kao magazin. Zato je konzervator Lj. Karaman, u vezi s izdavanjem građevinske dozvole doktoru Pezzoliju za njenu pregradnju, zapisao da je crkva bez umjetničke i osobite povijesne vrijednosti te zatražio da se fotografira, a romanička tranzena iznad apside prenese u Arheološki muzej ili ponovno upotrebi.⁴⁷⁾ Danas je tranzena u muzeju.⁴⁸⁾ Prilikom kopanja temelja za spomenik Marku Maruliću 1925. nađen je grob⁴⁹⁾ koji otvara mogućnost postojanja groblja oko crkve poput onog oko sv. Lovre na Narodnom trgu⁵⁰⁾ ili sv. Mihovila uz zapadni zid Dioklecijanove palače.⁵¹⁾

Palača Milesi, čiji lijev izgled 1818. hvali i car Franjo I,⁵²⁾ imala je važnu ulogu u prvoj polovini XIX st. kao okupljalište splitske gospode. U njoj se nalazio casino u kojem su se od 1817. priređivali plesovi, svećane akademije, igralo na karte i biljar, čitali časopisi i novine.⁵³⁾ Opis tog casina iz 1847. ostavio nam je škotski putopisac A. A. Paton. Casino je bio na prvom katu. Tu je bila velika plesna dvorana s lusterima i ukrasima, odjelcima za čitanje i salonom za kavu, a sve je bilo lijepo uređeno.⁵⁴⁾ Casino je imao sobu za biljar »koja služi kao zelena soba« (vjerojatno kartašnica), a u njoj su diletanti tada vježbali neke muzičke komade.⁵⁵⁾ Budući da je Paton boravio u vrijeme karnevala i svete nedjelje opisuju tadašnje zabave, u prvom redu plesove. U casinu se plesala monfrina, trgovci i bosanski kršćani u kavani u Calle Larga (na planu Splita iz 1831. i planu priloženom u Patonovoj knjizi tako se naziva današnja Šubićeva ulica) igrali su domino, a tu se se svirali i Straussovi valceri.⁵⁶⁾ U casinu se izvode Verdijeva djela — sam Paton pjeva Nabucca — i igra tombola.⁵⁷⁾ Do kada je djelovao casino nije za sada poznato, ali nakon zatvaranja 1851. ili 1852. ponovno je otvoren 1853. godine.⁵⁸⁾

- 1) D.F.oretić, Kratak historijat i opći inventar Državnog arhiva u Zadru, Arhivist 1, Beograd 1955, dodatak III, str. XLV.
- 2) Historijski arhiv u Zadru (dalje HAZd), Nacrti obitelji Kurir, br. 150/1.
- 3) Prezime Seismit javlja se u raznim oblicima, ali je ovaj najčešći. A. Jutronić, Prilog upoznavanja veza između Splita i nekih stranih državljana, Tri priloga, Izdanje Historijskog arhiva u Splitu sv. 3, Split 1961, str. 79—85. I. Šaškor, Liječnici, kirurzi, ljekarnici i primalje starog Trogira..., Radovi međunarodnog simpozija održanog prigodom proslave 700 obljetnice spomena ljekarne u Trogiru, Zagreb 1973, str. 87.
- 4) I. Šaškor, o. c. (3). C. Fisković, Doprinos za povijest zdravstva u gradu Hvaru,
- 4a) HAZd, spisi generalnog providura A. Corner (1660—1662), knj. II, str. 443r; spis je datiran 28. V 1660. Na temelju ovog podatka može se Lombrosova smrt datirati u 1660. godinu. O tom zaslužnom liječniku vidi C. Fisković, Prilog poznavanju vojno-mornaričkog saniteta starijeg doba u Splitu, C. Fisković—Lj. Kraljević. Doprinos povijesti vojno-pomorskog saniteta u Splitu, Split 1972, str. 13. Acta historica medicinae, pharmaciae, veterinae 2, Ruma 1973, str. 24.
- 5) Historijski arhiv u Splitu (dalje HAS), splitske matice — knjiga vjenčanih (dalje MV) II, str. 8r. List je oštećen pa se ne vidi Lukrecijino prezime. Prema zapisu krštenja sina im Ivana Dionizija (vidi bilj. 7) prezime joj je Parigoni, a Jutronić na jednom mjestu piše Parisin a na drugom Cerineo. A. Jutronić, o. c. (3), str. 79, 83.
- 6) HAS, splitske matice — knjiga umrlih (dalje MU) II, str. 212. C. Fisković, Zdravstvene prilike u Splitu krajem XVIII i prvih godina XIX stoljeća, Iz hrvatske medicinske prošlosti, Spomen-knjiga Zbora liječnika Hrvatske, Zagreb 1954, str. 246. Godina života nije jasno ispisana; vjerojatno je 66.
- 7) HAS, splitske matice — knjiga rođenih (dalje MR) IV, str. 203.
- 8) C. Fisković, o. c. (6), str. 246—248. Isti, o. c. (4), str. 24, 25.
- 9) U svojoj oporuci (vidi bilj. 12) Ivan spominje Petra Marulića kao »ljubljenog brata«. Njegova sestra Serafina bila je redovnica u samostanu sv. Klare. Umrla je 23. IX 1743. u dobi od 98 godina i pokopana u samostanu. (HAS, MU V, str. 82r). To znači da je rođena 1645, odnosno da mu je polusestra iz očevo prvog braka. Neka Ivana Simit umrla je 16. VII 1764. u dobi od 83 godine i pokopana u katedrali. (HAS, MU V, str. 206r). U kakvim je ona rodbinskim odnosima s ostalim članovima obitelji nije za sada poznato.
- 10) R. Jeremić — J. Tadić, Prilozi za istoriju zdravstvene kulture starog Dubrovnika II, Beograd 1939, str. 72, 73. C. Fisković, o. c. (6), str. 248. Isti, o. c. (4), str. 25, 26.
- 11) HAS, MU IV, str. 106r. C. Fisković, o. c. (6), str. 248.
- 12) HAS, zbirka oporuka, sign. AJS II/6, br. 210. U oporuci određuje da odmah iza smrti njegovo tijelo bude preneseno iz kuće u jednu od obližnjih crkava i da tu bude do pogreba. Moli Franju Tisičića da to bude u njegovoj crkvi Gospe od Pojasa. Za povijest medicine je zanimljiv podatak da su Ivanu Dioniziju lijekovi stizali iz Venecije. Svojoj drugoj služavki Stani Osalaska ostavlja, pored ostalog, »una cassa d'albeo nova, che li sia data vota con la sua chiave, cioè quella nella quale mi sono capitati li medicamenti da Venezia«. Na oporuci piše da je otvorena 18. prosinca !
- 13) D. Božić-Bužančić, Prilog poznavanju stanovništva Splita u XVIII stoljeću, Građa i prilozi za povijest Dalmacije 8, Split 1974, str. 166, 185. Nije, međutim, jasno da li se to odnosi na doktorat iz medicine ili iz prava.
- 14) HAS, MR XI, str. 198.
- 15) HAS, MU V, str. 252.
- 16) HAZd, arhiv stare splitske općine, kut. 459, sv. 620 .
- 17) HAS, MV VI, str. 178.
- 18) KAS, MR XIII, str. 27r — Ivana, rođena 9. VIII 1774. MR XIII, 68r — Jelena, rođena 29. IV 1776. MR XIII, str. 297 — Laura, rođena 1. XI 1777.
- 19) HAS, MU VI, str. 35r. Umrla je 7. prosinca u dobi od 26 godina i pokopana u katedrali.

- 20) HAS, MV VII, str. 2.
- 21) HAS, MR XIII, str. 295r — Margarita Ivana, rođena 23. III 1783.
- 22) HAS, MR XIV, str. 25r.
- 23) Djelatnost mjernikâ iz obitelji Kurir može se pratiti od 1751. godine. S. Piplović, Mjernici iz roda Kurir, Kulturna baština 9—10, Split 1979, str. 46.
- 24) To je bio povod za zaključak da je ovo palača prije nego što je dobila svoj barokni izgled. (C. Fisković, Mjedeni dršci na vratnicama kuća u Dalmaciji, Zbornik za likovne umjetnosti 21, Novi Sad — u tisku) Car Franjo I prilikom posjete Splitu 1818. bilježi da se u njoj nalazi sud prvog stupnja. Kaže da su stepenice dobre i da u kući ima mnogo lijepih soba. Podovi su bili od dasaka i bez štukatura i zbog toga nesigurni od požara. Registratura i sudnica, koja je bila tamna, nalazili su se na prvom katu dok je vlasnik palače stanovao na drugom. I. Pederin, Franjo I i počeci antičke arheologije u Hrvatskoj, Vjesnik za arheologiju i historiju dalmatinsku 78, Split 1985, str. 143.
- 25) Arhiv mapa za Istru i Dalmaciju u Splitu.
- 26) Usmeni podatak dra Jerka Marasovića na kojemu mu zahvaljujem. Njegovu rekonstrukciju izgleda pročelja ove kuće vidi u T. Marasović, Razvoj stambene kuće u Splitu od ranog srednjeg vijeka do danas, Zbornik Društva inženjera i tehničara u Splitu, Split 1958, str. 101.
- 27) HAZd, arhiv stare splitske općine, kut. 14, sv. 29, sveščić 2, str. 24. Za ovaj podatak zahvaljujem Mariju Kuzmaniću.
- 28) I. Ostojić, Metropolitanski kaptol u Splitu, Zagreb 1975, str. 240, 241.
- 29) Arhiv mapa za Istru i Dalmaciju u Splitu.
- 30) D. Božić-Bužančić, Radovčičevi ljetnikovci u Splitu, Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji 16, Split 1966, str. 296. I. Ostojić, o. c. (28), str. 281.
- 31) D. Božić-Bužančić, o. c. (30), str. 289—293.
- 32) Isto, str. 290.
- 33) Na katastarskom planu iz 1831. označena je brojem 1781, susjedna kuća Seismit (tada Santić) brojem 1782, a zajedničko im stubište brojem 1783. Na objavljenom detalju ovog plana nalaze se uz naziv Dosud na poljani iza Vestibula. U. Krizomali, Crkvice sv. Anastazije u Splitu, Kulturna baština 11—12, Split 1981, str. 64.
- 34) C. Fisković, Romaničke kuće u Splitu i Trogiru, Starohrvatska prosvjeta, ser. III, sv. 2, Zagreb 1952, str. 140, 153, 155, 169, sl. 33 i 57.
- 35) V. Rismondo, Registar notara Nikolela iz Augubija, Izdanje Historijskog arhiva u Splitu sv. 5, Split 1965, str. 52, 53. L. Katić (Iz knjiga oporuka splitskog kaptola, Starine 49, Zagreb 1959, str. 101) u kartularu koji datira u drugu polovinu XII, odnosno u prvu polovinu XIII st. pogrešno piše »Sanctum Jacobum de fontibus« jer u originalu stoji »Ioannem« kako to donosi I. Ostojić, o. c. (28), str. 41.
- 36) V. Rismondo, Pomorski Split druge polovine XIV st. — Notarske imbrejature, Split 1954, str. 32.
- 37) Isti, Iz knjiga splitskih srednjovjekovnih notara, Građa i prilozi za povijest Dalmacije 9, Split 1977, str. 205, 214.
- 38) Vizitacija nadbiskupa Foconija, Arhiv JAZU u Zagrebu, sign. II d 81, fotokopija u Nadbiskupskom arhivu Split (dalje NAS).
- 39) Visitatio apostolica Spalatensis anno 1603, Archivio segreto vaticano, miscellanea arm. VII, № 100. Prijepis fra D. Zeca u NAS, str. 103.
- 40) Vizitacija nadbiskupa de Dominisa, NAS. Prijepis dr U. Krizomalija u HAS, str. 9, 27.
- 41) Vizitacija nadbiskupa Cosmija, NAS. Prijepis dr U. Krizomalija u HAS, str. 17, 68.
- 42) Vizitacija nadbiskupa Cupillija, NAS. Prijepis dr U. Krizomalija u HAS, str. 16.
- 43) HAZd, arhiv stare splitske općine, kut. 422, sv. 553, sveščić 1, list 1—2.
- 44) D. Božić-Bužančić, Prilog poznavanju života Splićana u doba teške epidemije kuge 1783/1784, Kulturna baština 16, Split 1985, str. 97. Osim dućana označenih slovima D—H u prizemlju palače bila je i ljekarna (spicieria) označena slovom C.

- 45) Vizitacija nadbiskupa Garagnina, NAS. Prijepis dr U. Krizomalija u HAS, str. 19.
- 46) C. Fisković, Zaštita i popravak spomenika u Dalmaciji 1950—1951. godine, Zbornik zaštite spomenika kulture 2, Beograd 1952, str. 146. Isti, Zaštita i popravak spomenika u Dalmaciji 1952. godine, Zbornik zaštite spomenika kulture 4—5, Beograd 1955, str. 401. Isti, Milesijeva Palača, Pomorski muzej JAZU u Splitu, Zagreb 1960, str. 15. O. Fijo, Radovi na adaptaciji palače Milesi za Pomorski muzej u Splitu, Vijesti Društva muzejsko-konzervatorskih radnika NR Hrvatske 2, Zagreb 1954, str. 45, 46. Isti, Pomorski muzej JAZU u Splitu, u Pomorski muzej JAZU u Splitu, Zagreb 1960, str. 19.
- 47) Arhiv Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Splitu, br. 16/Kons-1928, 25. I 1928.
- 48) Njenu sliku vidi u G. Novak, Povijest Splita I, Split 1957, str. 502 — lijeva tranzena.
- 49) A. Duplančić, Podizanje spomenika Marku Maruliću, Mogućnosti 10—11, Split 1983, str. 876.
- 50) Lj. Kovačević, Nasred Pjace radnici iskopali ljudske kosture, Slobodna Dalmacija, Split 19. VII 1978, str. 5. D. Kečkemet, Srednjovjekovni grobovi, Nedjeljna Dalmacija, Split 23. VII 1978, str. 12. V. Mirković, Kosturi tik ispod Pjace, Vjesnik, Zagreb 19. VIII 1978, str. 12, 13.
- 51) T. Marasović — M. Zekan, Istraživanje ranosrednjovjekovne crkve sv. Mihovila »na obali« u Splitu, Starohrvatska prosvjeta, ser. III, sv. 12, Split 1982, str. 116.
- 52) I. Pederin, o. c. (24), str. 143.
- 53) G. Novak, Povijest Splita III, Split 1965, str. 453. C. Fisković, Splitsko kazalište do sredine 19. stoljeća, Dani hvarskog kazališta — XIX stoljeće, Split 1979, str. 356. D. Božić-Bužančić, Kulturni i društveni život Splita u prvoj polovici XIX stoljeća, Dani hrvatskog kazališta — XIX stoljeće, Split 1979, str. 381.
- 54) A. A. Paton, Highlands and islands of the Adriatic I, London 1849, str. 247. Isti, Researches on the Danube and the Adriatic I, Leipzig 1861, str. 292.
- 55) Isto (Highlands), str. 290. Isto (Researches), str. 300.
- 56) Isto (Highlands), str. 248, 249. Isto (Researches), str. 292, 293.
- 57) Isto (Highlands), str. 290, 291. Isto (Researches), str. 300, 301.
- 58) G. Novak o. c. (53), str. 454.